

**Nabożeństwa w naszej parafii
Grudzień 2018**

01.12 sobota	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszczojne bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
02.12 niedziela	Niedziela XXVII po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰ godz. 10⁰⁰
03.12 poniedziałek	Święta Liturgia. Wigilia święta Wprowadzenia Najświętszej Bogurodzicy do świątyni. Wsienoszczojne bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17⁰⁰
04.12 wtorek	Święto Wprowadzenia Najświętszej Bogurodzicy do świątyni. Święta Liturgia.	godz. 9⁰⁰
05.12 środa	Święta Liturgia. Spotkanie Seniorów parafii. Akatyst ku czci Najświętszej Bogurodzicy.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
06.12 czwartek	Św. męcz. archimandryty Grzegorza Peradze. Święta Liturgia.	godz. 9⁰⁰
07.12 piątek	Św. wlk. męcz. Katarzyny. Święta Liturgia.	godz. 9⁰⁰
08.12 sobota	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Rekolekcje parafialne. Przygotowanie do sakramentu spowiedzi. Wsienoszczojne bdienije	godz. 9 ⁰⁰ godz. 16⁰⁰ godz. 17⁰⁰
09.12 niedziela	Niedziela XXVIII po Pięćdziesiątnicy. Rekolekcje parafialne. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰ godz. 10⁰⁰
12.12 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Akatyst za dusze zmarłych.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
13.12 czwartek	Ap. Andrzeja Pierwszego Powołanego. Święta Liturgia.	godz. 9⁰⁰
15.12 sobota	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszczojne bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
16.12 niedziela	Niedziela XXIX po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia. „Spotkanie z Mikołajem”.	godz. 8³⁰10⁰⁰ godz. 15⁰⁰
17.12 poniedziałek	Św. wlk. męcz. Barbary. Święta Liturgia	godz. 9⁰⁰
19.12 środa	Św. Cudotwórcy Mikołaja, abpa Miry Licyjskiej. Święta Liturgia. Akatyst ku czci św. Cudotwórcy Mikołaja.	godz. 9⁰⁰ godz. 17⁰⁰
20.12 czwartek	Święta Liturgia. Spotkanie i rekolekcje Seniorów parafii.	godz. 9 ⁰⁰
22.12 sobota	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszczojne bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
23.12 niedziela	Niedziela XXX po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰ godz. 10⁰⁰
24.12 poniedziałek	Święta Liturgia. Wigilia święta Bożego Narodzenia (wg nowego stylu). Powieczерze i jutrznia.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 16⁰⁰
25.12 wtorek	Św. Spirydona bpa Tremithus. Święta Liturgia. Święto Bożego Narodzenia (wg nowego stylu). Święta Liturgia.	godz. 8⁰⁰ godz. 10⁰⁰
26.12 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Akatyst ku czci św. Spirydona bpa Tremithus	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
29.12 sobota	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszczojne bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
30.12 niedziela	Niedziela XXXI po Pięćdziesiątnicy. Świętych Praoǳów. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰ godz. 10⁰⁰

W pozostałe dni tygodnia Święta Liturgia jest sprawowana o godz. 9⁰⁰.

W Naszej Parafii

Parafia Prawosławna św. Jana Klimaka w Warszawie, 1 grudnia 2018, nr 12/118

Wprowadzenie Najświętszej Bogurodzicy do świątyni

Troparion, ton 4:

Dzisiaj wstępne okazanie Bożej dobroci i wstępne objawienie zbawienia ludzi. W Bożej świątyni uroczyste zjawia się Dziewica i wszystkim już teraz głosi Chrystusa. I my donośnie zawołajmy: Raduj się, wypełnienie Opatrzności Stwórcy!

Kontakion, ton 2:

Przeczysta świątynia Zbawcy, najcenniejszy pałac i Dziewica, święta skarbnica chwały Bożej dzisiaj wchodzi do Domu Bożego, wiodąc ze sobą łaskę Bożego Ducha. Sławiaj Ją aniołowie Boży: Oto jest niebieska

arka. Na Jej cześć śpiewają Aniołowie Boży: „Ona jest Przybytkiem Niebiańskim”!

Megalinarion: Uwielbiamy Ciebie, Najświętsza Dziewico, wybrane przez Boga Dziecię, i czcimy Twoje wejście do Świątyni Pańskiej.

Historia święta Wprowadzenie Najświętszej Bogurodzicy do świątyni w ikonografii prawosławnej

Wprowadzenie Bogarodzicy do Świątyni (cs. *Wwiedienije wo chram Preswjatoj Bohorodicy*, gr. *Ta Eisodia tis Theotokou*), inaczej zwane Ofiarowaniem Bogarodzicy, jest świętem nieruchomym. Obchodzone jest 21 listopada / 4 grudnia i stanowi jakby szeroko rozumianą kontynuację święta Narodzenia Matki Bożej.

Evangelie nie opisują historii Wprowadzenia Bogarodzicy do Świątyni. Wydarzenie to znane jest jedynie z tradycji oraz opisów znajdujących się w „Ewangelii Jakuba” i „Ewangelii Pseudo-Mateusza” (rozdz. 4). Oba te apokryfy nie tylko odzwierciedlają ustną tradycję, ale i nawiązują do szczegółów zaczerpniętych z Pisma Świętego (m.in. Łk 2,22-38).

W rozdziale 7 pierwszy z tych apokryfów podaje, że gdy Maria ukończyła trzy lata jej rodzice – Joachim i Anna, zgodnie ze złożoną rok wcześniej obietnicą, postanowili poświęcić ją Bogu. Było to też nawiązanie do żydowskiego zwyczaju (Kpł 12,2-8) przyprowadzenia nowo narodzonego dziecka płci męskiej lub żeńskiej do kapłana i złożenia ofiary. Joachim i Anna udali się do Jerozolimy, aby oddać ją na wychowanie do świątyni. Przy wejściu do Świątyni Jerozolimskiej oczekiwali na nich zaproszeni przez Joachima krewni i znajomi oraz rówieśnice Marii z zapalonymi świecami w dłoniach.

Ku zdumieniu obecnych trzyletnia dziewczynka, nie korzystając z niczyjej pomocy, weszła po piętnastu wysokich stopniach prosto w objęcia arcykapłana. Zgodnie z tradycją arcykapłanem tym był św. Zachariasz, ojciec św. Jana Chrzciciela. Zachariasz, kierowany tajemnym znakiem Bożym, wprowadził Marię do najświętszego miejsca Świątyni Jerozolimskiej, gdzie sam mógł wchodzić tylko raz w roku. Tym samym ukazana została wyjątkowa rola Marii w losach ludzkości.

Z przeczuciem niebywałej roli, jaką odegra ich córka i radością rodzice powrócili do domu. Ona zaś pozostała przy świątyni wraz z innymi dziewczynkami, gdzie spędzała czas na modlitwie, lekturze Pisma Świętego i pracy, umacniając się w wierze i wzrastając w mądrości. Z upodobaniem czytała Pismo Święte, wyszywała szaty kapłańskie oraz opiekowała się biednymi i kalekami. Podjęła też decyzję, aby na zawsze pozostać dziewicą. Karmiła się zaś chlebem niebiańskim przynoszonym jej przez archanioła Gabriela.

W tekstach liturgicznych poświęconych temu świętu Bogarodzica traktowana jest jako wypełnienie odwiecznego planu Bożego i zapowiedź przyścia na świat Jezusa Chrystusa. Nazywana jest też świątynią Bożą jeszcze od momentu swych narodzin, która to starą Świątynię Jerozolimską nappełniła nową taską.

Badacze nie są zgodni co do czasu powstania tego święta. O wprowadzeniu Matki Bożej do Świątyni wspominają w swych dziełach św. Grzegorz bp Nyssy (IV w.), bł. Hieronim ze Strydonu (IV-V w.), a w późniejszym czasie patriarchowie Konstantynopola Herman (VII-VIII w.) i Tarazjusz (VIII w.), przed nimi zaś jeszcze św. Ewodiusz z Antiochii (I w.). Tradycja donosi również, że św. cesarzowa Helena (255-327) zbudowała w Jerozolimie świątynię dedykowaną temu wydarzeniu. Nie musiało to być jednak równoznaczne z ustanowieniem święta. Bardziej wiarygodne świadectwa łączą pojawienie się tego święta z osobą cesarza Justyniana I (527-565), który w 543 r. na gruzach Świątyni Jerozolimskiej wznosił ogromną świątynię poświęconą Bogarodzicy, nazywając ją Nową. Jakkolwiek w Lekcjonarzach jerozolimskich święta tego nie było aż do VIII w., a pojawiło się ono dopiero w Typikonie Wielkiej Cerkwi (X w.).

Na Wschodzie cesarstwa święto to obchodzone było już powszechnie w VIII-IX wieku. Dlatego też wielu badaczy twierdzi, że nie należy ono do najstarszych świąt chrześcijańskich i powstało dopiero przed końcem VII wieku. Na cześć tego święta hymny tworzyli m.in. święci: Jerzy, abp Nikomedii (IX w.), Józef Hymnograf (IX w.), Bazyli abp Cezarei Kapadockiej (zwany Mniejszym, X w.). Powszechnie święto to było czczone dopiero od IX wieku.

Stosunkowo późny czas upowszechnienia się święta spowodował, że dosyć późno pojawiło się ono w ikonografii. Pierwsze monumentalne freski ilustrujące sceny z życia Bogarodzicy temat ten przedstawiają w IX w., a pierwsze oddzielne przedstawienia ikonograficzne tej sceny pochodzą dopiero z XII wieku.

Kompozycja ikonograficzna święta ukazuje procesję zmierzającą do Świątyni Jerozolimskiej symbolicznie przedstawionej przez cyborium na czterech długich i cienkich filarach, znajdującej się za niewysokim ogrodzeniem. W otwartych (a niekiedy zamkniętych) drzwiach w drzwiach wejściowych do świątyni, które swym wyglądem przypominają Królewską Bramę, stoi schylony do przodu długobrody arcykapłan Zachariasz. Odziany jest w tradycyjne szaty arcykapłańskie. Dłonie ma wyciągnięte w stronę przybyłej Bożej Wybranki, jak gdyby chciał ją wziąć na ręce. Na niektórych ikonach unosi w powitaniu lewą dłoń, a prawą błogosławi. Za chwilę, kierowany tajemniczym Bożym znakiem, wprowadzi Marię do najświętszego miejsca, gdzie sam mógł wchodzić tylko raz do roku.

Maria zwykle stoi już na najwyższym (z kilku przedstawianych) stopniu schodów wiodących ku Świątyni Jerozolimskiej. Zazwyczaj dłonie ma wyciągnięte w kierunku arcykapłana. Większość kompozycji ukazuje to wydarzenie dosyć statycznie, jednak niektóre wczesne kompozycje (np. jedna z ikon z Synaju z XI-XII w.) nadają scenie dużo ekspresji. Wyraża się ona w ruchu arcykapłana w kierunku Marii oraz jej ruchu w jego stronę.

Na freskach pochodzących z IX-XIII w. zaraz za Bogarodzicą znajdują się jej rodzice, a dopiero za nimi towarzyszące Marii w uroczystym marszu, śpiewające psalmy młode niewiasty z zapalonymi świecami w dłoniach. Niewiasty, których liczba waha się do trzech do ośmiu, odziane są w odświętne szaty. Kompozycja ta odzwierciedla ideę wychwalania Bogarodzicy jako czystej ofiary składanej Bogu, praobraz ofiary, którą złożył z Siebie Jezus Chrystus. Joachim i Anna mają dłonie wyciągnięte na znak przekazania i ofiarowania dziecka. Nieco schyleni, z pokorą spoglądają właśnie na nią, a nie na witającego Marię arcykapłana. Niekiedy Joachim ma nieco uniesioną w kierunku głowy dłoń, jakby chciał utrzymać ją z przeczucia.

Wiele ikon Wprowadzenia Bogarodzicy do Świątyni posiada jeszcze jeden charakterystyczny element. Matka Boża przedstawiana jest na nich dwukrotnie, nie tylko jak stoi na czele procesji przed arcykapłanem, ale również w górnej części ikony. Przedstawiana jest ona jako zasiadająca w miejscu ołtarza górującego nad stopniami (spośród kilku widocznych) wiodącymi ku Świątyni Jerozolimskiej. Tym samym symbolizuje ona nowy ołtarz starej świątyni. Bogarodzica wyciąga dłonie (lub jedną z nich) w kierunku leżącego anioła, który przynosi jej pożywienie. Scena ta ma swoje źródło w tradycji, która mówi o tym, że Dziewicę – przyszłą Matkę Bożą karmili właśnie aniołowie. Posiada też odcień eucharystyczny, co podkreślają rozmiary chleba, które przynosi anioł oraz niekiedy bardzo wyraźne widniejące na tym chlebie znak krzyża.

Jarosław Charkiewicz, Wielkie święta prawosławne, 2013, za:

<https://www.teologiapolityczna.pl/jaroslaw-charkiewicz-wprowadzenie-bogarodzicy-do-swiatyni>